

İnsanım İnsan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Mart 2014

Olması gereken mi yoksa dilediğim mi;
Bir rüzgâr mı esen
Sürüklenmek istemediğim.
Dile kolay koca bir ömür
Dilim lal olmuştu
Çaresizlik nedir, iyi bilirim.

Sorgulamak ve sorgulanmak
Görmek ve yok sayılmak
Ve tek suçum, insan olmak.
Fısıltılar duymak istemediğim
Siluetler karşımda bir bir dizilen
Tanımadığım, bilmediğim
Karanlıktan uzanıp tırmalayan.

İnsanım insan, seven, gülen
Yeri geldi mi ağlayan.
Hüzün dört yanımda
Ve sevgi denen, beni sarıp sarmalayan.
Tükenmiş ve tüketilmiş
Sayısız hezeyan fışkıran dört bir yandan.

Ne doğru ne yanlış iyi bilirim,
Bir tutam sevgi tek dileğim,
Anam, babam, yoldaşım
Yeri geldi mi
Susar, içime gömerim.

Kaçmak belki de yok olmak
Çokluğun içinde hiç olmak.
Tutarsız ve imkânsız
Başımdan gitmek bilmeyen kara bulutlar
Karanlığın eşliğinde yağmur bırakan.
Çok şey mi ya da zor
Sönmek bilmiyor işte o ateşten kor.

Bir hayal artık pembe bir bulut
Nerede o eski dingin huzur.
Unutmam ne mümkün
İstersen sen unut.
Gömülü kalan en derinde
Her şey saklı gözlerimde.